

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/76/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200909
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015200909.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Spišská katolícka charita, Jesenského 5, Spišská Nová Ves, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal, s.r.o., Einsteinova 21, Bratislava, proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Krajské riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Košiciach, Komenského 52, Košice, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 22. mája 2015, č.p. KRHZ-KE-OPP-339/2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/85/2015-67 zo dňa 21. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/85/2015-67 zo dňa 21. januára 2016 v znení opravného uznesenia č.k. 6S/85/2015-105 zo dňa 14. júna 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol ako nedôvodnú žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného. Žalovaný týmto rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Spišskej Novej Vsi zo dňa 19.01.2015, č.p. ORHZ-SN1-60-004/2015, o uložení pokuty 500,- € podľa ustanovenia § 59 ods. 1 písm. a/, c/, e/, g/, h/, l/, r/ zákona č. 314/2001 Z.z. o ochrane pred požiarmi v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) za to, že v rozpore s § 4 písm. a/ zákona nezabezpečil v objektoch a priestoroch právnickej osoby vykonávanie preventívnych protipožiarneho prehliadok, v rozpore s § 4 písm. e/ zákona nezabezpečil školenie zamestnancov o ochrane pred požiarmi, v rozpore s § 4 písm. f/ zákona nevypracoval dokumentáciu ochrany pred požiarmi, v rozpore s § 4 písm. n/ zákona nezabezpečil pravidelné čistenie a kontrolu komína, v rozpore s § 5 písm. a/ zákona nezabezpečil vykonanie kontroly nástenných hydrantov, v rozpore s § 5 písm. f/ zákona nezriadil potrebný počet ohlasovní požiarov a v rozpore s § 5 písm. h/ zákona nezabezpečil odbornú prípravu protipožiarnej hliadky právnickej osoby. Žalovaný ako odvolací správny orgán nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Spišskej Novej Vsi nemalo oprávnenie vykonať štátny požiarny dozor v objektoch Spišskej katolíckej charity, ktoré v zmysle zákona o ochrane pred požiarmi nie sú miestami so zvýšeným nebezpečenstvom vzniku požiaru,

rovnako nie sú miestami, v ktorých sa vykonáva činnosť so zvýšeným nebezpečenstvom, ani sa tieto objekty nepovažujú za objekty s osobitným spoločenským alebo hospodárskym významom alebo za objekty občianskej výstavby, v ktorých sa sústreďuje väčší počet osôb a preto sa na ne vzťahuje kontrolná pôsobnosť obce v rámci zvereného výkonu štátnej správy na úseku ochrany pred požiarmi. Podľa názoru okresného riaditeľstva boli dôvodom zaradenia subjektu do výkonu štátneho požiarneho dozoru informácie získané zo stanov subjektu, v ktorých sa konštatuje, že jeho základným poslaním je napr. poskytovanie pedagogických služieb, výchovnovzdelávacie služby, práca s mládežou, chránené dielne, chránené pracoviská, rekvalifikácia nezamestnaných, vydavateľstvo a edičná činnosť, pričom subjekt vykonáva tieto činnosti ambulantne, v stacionároch alebo rezidenčným spôsobom, pričom sa prihliadalo aj na skutočnosť, že tieto služby sú poskytované tiež osobám s ťažkým telesným a mentálnym postihnutím. Žalovaný s týmto vyjadrením súhlasí a dodáva, že hlavným dôvodom na zaradenie subjektu do výkonu štátneho požiarneho dozoru okresným riaditeľstvom je skutočnosť, že subjekt prevádzkuje objekty s osobitným spoločenským významom, okrem iného prevádzkuje aj základnú školu pre telesne a mentálne postihnuté deti, a tiež chránenú dielňu pre postihnuté deti. Žalovaný nepovažoval za dôvodnú ani námietku nedostatočného oznámenia predmetu protipožiarnej kontroly z dôvodu, že v ňom bol označený iba jeden z objektov kontrolovaného subjektu, v ktorom sa mala kontrola vykonať, hoci bola vykonaná aj v niekoľkých ďalších objektoch a že predmetné oznámenie mu bolo doručené až v deň začatia vykonávania kontroly. Žalovaný k tomu uviedol, že v oznámení bolo uvedené vykonanie kontroly „v právnom subjekte (organizačnej zložke právnickej osoby) Spišská katolícka charita, Jesenského 360/5, 052 01 Spišská Nová Ves“, čo neznamená vykonanie kontroly iba v sídle právnickej osoby. V oznámení nie je možné uviesť všetky objekty, v ktorých bude vykonaná protipožiarne kontrola, keďže okresné riaditeľstvo nemá vopred k dispozícii informáciu o objektoch, ktoré kontrolovaný subjekt vlastní, resp. užíva. Navyše kontrola bola nahlásená minimálne 4 dni pred vykonaním kontroly, takže okresné riaditeľstvo postupovalo v súlade so zákonom. Neobstojí ani námietka nedostatočného vysporiadania sa s námietkami účastníka v prvostupňovom rozhodnutí, nakoľko z jeho odôvodnenia vyplývalo, prečo považuje správny orgán námietky účastníka za bezdôvodné a neopodstatnené. Okresné riaditeľstvo sa v rámci prebiehajúceho správneho konania vysporiadalo s námietkami účastníka konania samostatným listom a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedlo odkaz na konkrétny list. K námietke nepreskúmateľnosti výšky pokuty pre nedostatok dôvodov odvolací orgán uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia boli uvedené presné dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané vrátane presne špecifikovaných zistených nedostatkov na úseku ochrany pred požiarmi, čo malo priamy vplyv na určenie výšky sankčného postihu. Namietaný formálny nedostatok rozhodnutia - chýbajúci podpis oprávnenej osoby bol odstránený opätovným doručením rozhodnutia s podpisom riaditeľa okresného riaditeľstva. Odvolací orgán v závere konštatoval, že prvostupňový orgán postupoval správne pri kvalifikovaní všetkých nedostatkov uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako aj pri aplikácii príslušných ustanovení zákona o ochrane pred požiarmi, ktoré boli porušené, pričom nezistil ani porušenie procesného postupu prvostupňového orgánu v konaní.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa skonštatoval, že po preskúmaní zákonnosti a postupu žalovaného dospel k záveru, že rozhodnutie, ako aj postup žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe bol v súlade so zákonom.

K žalobnej námietke, že žalovaný nebol oprávnený na vydanie rozhodnutia, súd uviedol, že z ustanovenia § 25 ods. 1 písm. a/ zákona jednoznačne vyplýva, že štátny požiarne dozor sa vykonáva okrem iného aj u subjektov, ktoré prevádzkujú objekty s osobitným spoločenským významom, ako aj u tých subjektov, v ktorých sa sústreďuje väčší počet osôb. Žalobca nespochybňuje svoje stanov, v ktorých sa konštatuje, že jeho základným poslaním je okrem iného poskytovanie pedagogických služieb, výchovnovzdelávacie služby, práca s mládežou, chránené dielne, chránené pracoviská, rekvalifikácia nezamestnaných, vydavateľstvo a iná činnosť, ktoré žalobca vykonáva ambulantne v stacionároch alebo rezidenčným spôsobom. Rovnako nespochybňuje poskytovanie služieb osobám s ťažkým telesným a mentálnym postihnutím. Súd považuje za nepochybné, že žalobca prevádzkuje objekty s osobitným spoločenským významom, pretože takýmito zariadeniami sú zariadenia sociálnych služieb, domovy sociálnych služieb, domovy dôchodcov, detské domovy, krízové strediská, resocializačné strediská, sanatória a pod., kedy existuje verejný záujem na zabezpečenie ochrany života a zdravia osôb, ktoré sa v

uvedených zariadeniach zdržiavajú. Námietku spochybňujúcu vecnú pôsobnosť žalovaného ako štátneho požiarneho dozoru preto nepovažoval za dôvodnú.

Rovnako za nedôvodnú považoval námietku žalobcu, že nebol v dostatočnom časovom predstihu vopred informovaný o vykonaní kontroly, pretože zo zákona nemožno vyvodit' povinnosť vopred písomne informovať kontrolovaný subjekt o vykonaní kontroly. Zákon len stanovuje, že o predmete a účele protipožiarnej kontroly musí kontrolovaný subjekt byť vopred informovaný. Navyše túto námietku žalobca v odvolaní výslovne nevzniesol, preto žalovaný na ňu nemohol ani reagovať. Nebolo pritom sporné, že vykonanie kontroly bolo žalobcovi vopred telefonicky avizované, a to min. 4 dni pred vykonaním kontroly.

K námietke nezákonnosti rozhodnutia z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti v časti výšky uloženej pokuty krajský súd uviedol, že v ustanovení § 59 ods. 1 zákona je určená len horná hranica pokuty 8 298,- € a žalovaný uložil žalobcovi pokutu v rámci tejto možnosti ani nie vo výške 1/16 z možnej výšky pokuty za 10 najzávažnejších nedostatkov, pričom za zvyšných 25 nedostatkov pokuty uložené neboli, takže rozhodnutie žalovaného nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Žalobca pritom nenamietal, že by sa niektorého zo zistených porušení zákona nebol dopustil.

K žalobnej námietke, že správne orgány sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s jeho námietkami, súd uviedol, že žalobca tieto námietky podal osobitným listom zo dňa 27.11.2014, na ktoré žalovaný odpovedal rovnako osobitným listom zo dňa 12.12.2014, preto odkazom na tento list v odôvodnení rozhodnutia sa žalovaný s týmito námietkami žalobcu dostatočne vysporiadal.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi konania právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v súlade s ustanovením § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu považuje za nezákonné z dôvodov, že

- a) rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený;
- b) v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia;
- c) rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Právny názor krajského súdu, ktorý tieto námietky odmietol ako nedôvodné, považuje za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ustanovenia § 21 písm. b/, § 24 ods. 1, § 25 ods. 1 písm. a/ a § 28 zákona, z ktorých vyplýva, že Okresné riaditeľstvo vykonáva štátny požiarne dozor len v taxatívne uvedených prípadoch a vo všetkých ostatných prípadoch vykonáva štátny požiarne dozor obec v rámci preneseného výkonu štátnej správy. V objektoch žalobcu v dňoch 15.10. a 16.10.2014 vykonalo v rámci štátneho požiarneho dozoru komplexnú protipožiarne kontrolu OR HaZZ v Spišskej Novej Vsi. Žalovaný svoju vecnú príslušnosť na vykonanie štátneho požiarneho dozoru odôvodňuje tým, že žalobca prevádzkuje objekty s osobitným spoločenským alebo hospodárskym významom, s čím ale žalobca nesúhlasí. Žalobca je neziskovou organizáciou, preto o hospodárskom význame nemožno uvažovať a pokiaľ ide o osobitný spoločenský význam, poukazuje na skutočnosť, že OR HaZZ vykonalo kontrolu v rodinnom dome na ulici I., a v rodinnom dome na ulici I., v ktorých má žalobca administratívne kancelárie. Ďalej v rodinnom dome na ulici P., v ktorom sídli agentúra domácej starostlivosti, kde pracuje jedna ekonómka a dve terénne pracovníčky, ktoré pracujú v teréne a nevykonávajú svoju prácu v uvedenom objekte. V Spišských Vlachoch sú zariadenia podporovaného bývania pre deti z detských domovov po dovŕšení 18. roku veku, kde bývajú v samostatných bytových jednotkách pod dohľadom sociálneho pracovníka, ktorý sa v zariadeniach zdržiava iba pár hodín denne, preto tieto objekty vzhľadom na ich využitie nemožno považovať za objekty s osobitným spoločenským významom. V rodinnom dome na ulici P. je prevádzkovaný denný stacionár a zdržiava sa v ňom približne 8 ľudí vrátane zamestnancov. Dom Charitas sv. Jozefa na ulici I., D. je

síce domov sociálnych služieb, ale rozsah žalobcom poskytovaných služieb nedosahuje taký rozmer a stupeň osobitného spoločenského významu, aby tieto objekty mohli byť považované za objekty s osobitným spoločenským významom v zmysle § 25 ods. 1 písm. a/ zákona. Z tohto ustanovenia podľa názoru žalobcu jasne vyplýva, že zákonodarca mal v úmysle zaradiť len také zariadenia pod pôsobnosť okresného riaditeľstva, ktoré majú zvýšené riziko vzniku požiarov, objekty občianskej vybavenosti, v ktorých sa zdržuje väčší počet osôb a ktoré sú charakterovo a dispozične väčšie, ako napr. obchodné nákupné centrá, školy, veľké výrobné podniky a podobne, pričom žalobca ani náznakom nespĺňa charakter takýchto zariadení. Žalobca namieta správnosť právneho posúdenia danej námietky súdom prvého stupňa, keď súd nesprávnym výkladom a aplikovaním právneho predpisu dospel k záveru, ktorý nemá oporu v žiadnom zákone. Z logického a gramatického výkladu tohto ustanovenia podľa žalobcu vyplýva, že sa má týkať objektov so spoločenským významom hodným osobitného zreteľa, ktorý dosahuje vyššiu mieru intenzity, medzi ktoré objekty, ktoré vlastní, resp. prevádzkuje žalobca, nepatria. OR HaZZ preto nebolo oprávnené vykonať kontrolu v objektoch žalobcu a jej vykonaním prekročilo svoju pôsobnosť, lebo žalobca patrí pod kontrolný režim obce.

Žalobca nesúhlasí ani s posúdením jeho námietky týkajúcej sa vady v oznámení konania kontroly krajským súdom, lebo má za to, že z ustanovenia § 25 ods. 2 zákona vyplýva, že oznámenie o predmete a účele protipožiarnej kontroly musí byť písomné, len moment jeho doručenia môže byť rozdielny (vopred alebo pri otvorení kontroly).

Ďalej namietal záver súdu, že rozhodnutie žalovaného, pokiaľ ide o uložení výšku pokuty, je súladné s ustanovením § 59 ods. 1 zákona, pretože nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom. Žalobca nenamietal samotnú výšku uloženej pokuty, ale namietal jej nedostatočné odôvodnenie v rozhodnutí žalovaného, a to aj s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/157/2009 z 21.04.2010, pre chýbajúcu správnu úvahu. Krajský súd túto námietku nesprávne právne posúdil.

Posledná námietka sa týkala nevysporiadania sa s námietkami žalobcu, ktoré podal dňa 28.11.2014 voči výsledkom kontroly, pretože nepovažuje za súladné s ustanovením § 47 ods. 3 Správneho poriadku uviesť v odôvodnení rozhodnutia iba odkaz na list z 12.12.2014. Má za to, že aj túto námietku súd nesprávne právne posúdil.

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/, d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že trvá na všetkých argumentoch uvedených v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 22.05.2015, ako aj na argumentoch uvedených vo vyjadrení k žalobe zo dňa 28.09.2015 a trvá na tom, že ako žaloba, tak následné odvolanie proti rozsudku krajského súdu je neopodstatnené. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23.08.2017 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude

účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne, v medziach odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, a to najmä z toho pohľadu, či krajský súd správne posúdil zákonnosť tohto rozhodnutia a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobca sa domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 22.05.2015, č.p. KRHZ-KE-OPP-339/2015, ktorým zamietol jeho odvolanie a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Okresného riaditeľstva hasičského a záchranného zboru v Spišskej Novej Vsi č.p.: ORHZ-SN1-60-004/2015 zo dňa 19.01.2015 o uložení pokuty v celkovej výške 500,- € za porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 4 písm. a/, e/ f/ a n/ a § 5 písm. a/, f/ a h/ zákona č. 314/2001 Z.z. o ochrane pred požiarmi v znení neskorších predpisov. Porušenie povinností bolo zistené v rámci komplexnej protipožiarnej ochrany, vykonanej u žalobcu v dňoch 15. - 16.10.2014.

Žalobca už proti výsledkom protipožiarnej kontroly namietal vecnú pôsobnosť Okresného riaditeľstva hasičského a záchranného zboru v Spišskej Novej Vsi na vykonanie predmetnej kontroly. Vychádzal pritom zo znenia ustanovenia § 25 ods. 1 zákona (v znení účinnom do 31.08.2015), podľa ktorého „štátny požiarly dozor sa vykonáva protipožiarňou kontrolou dodržiavania povinností právnickej osoby a fyzickej osoby - podnikateľa, ktorá vlastní alebo spravuje objekty s miestami so zvýšeným nebezpečenstvom vzniku požiaru, alebo vykonáva činnosti so zvýšeným nebezpečenstvom vzniku požiaru, prevádzkuje objekty s osobitným spoločenským alebo hospodárskym významom alebo objekty občianskej výstavby, v ktorých sa sústreďuje väčší počet osôb, alebo ktorá vlastní, užíva a obhospodaruje lesy" a namietal, že nespĺňa žiadne z uvedených kritérií. Okresné riaditeľstvo sa k jeho námietke vyjadrilo listom z 12.12.2014 s tým, že kontrolu vykonalo oprávnené, lebo žalobca prevádzkuje objekty s osobitným spoločenským významom, čo má vyplývať z jeho stanov. Vo svojom rozhodnutí sa už viac touto námietkou nezaoberal, len odkázal na citovaný list. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí stotožnil s vyjadrením okresného riaditeľstva a navyše uviedol, že zariadenia sociálnych služieb (napr. domovy sociálnych služieb, domovy dôchodcov, detské domovy, krízové strediská a pod.) sú štandardne zaradené do výkonu štátneho požiarneho dozoru, pričom mnohokrát jediným dôvodom na zaradenie je ich osobitný spoločenský význam, t.j. existuje verejný záujem na zabezpečení ochrany života a zdravia osôb (z hľadiska ochrany pred požiarmi) zdržiavajúcich sa v uvedených zariadeniach. Krajský súd si osvojil názor žalovaného, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia k tejto námietke uviedol, že „je nepochybné, že žalobca prevádzkuje objekty s osobitným spoločenským významom, pretože takýmito zariadeniami sú zariadenia sociálnych služieb, domovy sociálnych služieb, domovy dôchodcov, detské domovy, krízové strediská, resocializačné strediská, sanatória a pod.", z čoho vyvodil nedôvodnosť tejto námietky. Vôbec sa však nevysporiadal s namietanou skutočnosťou, že OR HaZZ vykonalo kontrolu v rodinnom dome na ulici I., a v rodinnom dome na ulici I., v ktorých má žalobca administratívne kancelárie. Ďalej v rodinnom dome na ulici P., v ktorom sídli agentúra domácej starostlivosti, kde pracuje jedna ekonómka a dve terénne pracovníčky, ktoré pracujú v teréne a nevykonávajú svoju prácu v uvedenom objekte. V Spišských Vlachoch sú zariadenia podporovaného bývania pre deti z detských domovov po dovŕšení 18. roku veku, kde bývajú v samostatných bytových jednotkách pod dohľadom sociálneho pracovníka, ktorý sa v zariadeniach zdržiava iba pár hodín denne, preto tieto objekty vzhľadom na ich využitie nemožno považovať za objekty s osobitným spoločenským významom. V rodinnom dome na ulici P. je prevádzkovaný denný stacionár a zdržiava sa v ňom približne 8 ľudí vrátane zamestnancov. Dom Charitas sv. Jozefa na ulici I., je síce domov sociálnych služieb, ale rozsah žalobcom poskytovaných služieb nedosahuje taký rozmer a stupeň osobitného spoločenského významu, aby tieto objekty mohli byť považované za objekty s osobitným spoločenským významom v zmysle § 25 ods. 1 písm. a/ zákona. Nevyjadril sa k názoru žalobcu, že z tohto ustanovenia jasne vyplýva, že zákonodarca mal v úmysle zaradiť len také zariadenia pod pôsobnosť okresného riaditeľstva, ktoré majú zvýšené riziko vzniku požiarov, objekty občianskej vybavenosti, v ktorých sa zdržiava väčší počet osôb a ktoré sú charakterovo a dispozičné väčšie, ako napr. obchodné nákupné centrá, školy, veľké výrobné podniky a podobne, pričom žalobca ani náznakom nespĺňa charakter takýchto zariadení. Tu sa žiada na podporu žalobcovho názoru poznamenať, že zákon o ochrane pred požiarmi v citovanom znení bol s účinnosťou od 01.09.2015 novelizovaný zákonom č. 129/2015 Z.z.,

ktorý v ustanovení § 25 ods. 1 písm. a/ už výslovne vylúčil vykonávanie štátneho požiarneho dozoru v rodinných domoch.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky, pri námietke, že žalobca nebol v dostatočnom časovom predstihu vopred informovaný o vykonaní kontroly v zmysle § 25 ods. 2 zákona, odvolací súd súhlasí s právnym názorom žalobcu, že v kontexte s poslednou vetou tohto ustanovenia možno mať za to, že oznámenie o predmete a účele protipožiarnej kontroly má byť písomné, zákon len rozlišuje prípady, kedy sa poskytuje vopred a kedy ho stačí odovzdať pri otvorení kontroly, preto bude potrebné aj s touto námietkou sa znova vysporiadať.

Ďalšie dve námietky ani odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Je síce pravdou, že prvostupňový správny orgán „vyriešil“ námietky žalobcu iba odkazom na svoj predchádzajúci list, ale odvolací orgán tento nedostatok odstránil v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako pokiaľ ide o námietku nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty, stotožnil sa so záverom krajského súdu, že v tejto časti išlo o preskúmateľné rozhodnutie; prvostupňový správny orgán uviedol, že pri jej ukladaní zohľadnil skutočnosť, že „právnická osoba pri vykonávanej komplexnej protipožiarnej kontrole s členmi kontrolnej skupiny spolupracovala, zhodnotila závažnosť zistených nedostatkov a dobu trvania protiprávneho stavu“. Žalovaný k tomu doplnil, že v odôvodnení rozhodnutia boli presne špecifikované nedostatky zistené na úseku ochrany pred požiarimi s uvedením konkrétnych právnych predpisov, ktoré boli porušené, popísaný charakter nedostatkov a skutkový stav zabezpečenia ochrany pred požiarimi, čo malo priamy vplyv v na určenie výšky sankčného postihu.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedalo dostatočným spôsobom odpoveď na všetky otázky nastolené žalobcom, pričom odvolací súd nebol oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, keďže takýmto postupom by odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu.

Je nutné mať na pamäti, že štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť (dôvod na zrušenie v odvolacom konaní), ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. K tomuto aspektu základného práva na súdnu ochranu Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol: „Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky predovšetkým zoberal do úvahy, že táto namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu, ktoré zohráva v demokratickej spoločnosti natolko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádzajú zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. II. ÚS 6/0, z 13. marca 2003).“

Odvolací súd dáva do pozornosti, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nemusí vysporiadať so všetkými námietkami účastníka konania, ale len s tými, ktoré sú právne relevantné s prejednávanou vecou. Povinnosť súdu vyrovnávať sa s argumentmi účastníkov súdneho konania je jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať tiež na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa síce nevyžaduje, aby odôvodnenie rozhodnutia obsahovalo odpoveď na každý argument

účastníka konania, ak sa však jedná o argument, ktorý je kľúčový pre rozhodnutie, osobitná odpoveď práve na tento argument sa vyžaduje (Georgíadas proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

Odvolací súd tak konštatuje, že v uvedenom smere vykazuje rozsudok súdu prvého stupňa znaky nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, čím bolo obmedzené právo žalobcu na spravodlivé konanie a pri podaní opravného prostriedku vo vzťahu k zákonom vymedzeným odvolacím dôvodom mu bola v zmysle ustálenej judikatúry odňatá možnosť konať pred súdom.

Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré poskytuje záruku, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Účastníci konania majú právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Ide o predpoklad účinného uplatňovania práva na opravné prostriedky stranami v konaní. Navyše, odôvodnenie súdneho rozhodnutia je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu postupovať naznačeným smerom, prejednať vec v medziach podaného odvolania, dôsledne sa vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, znovu vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.